Distruge-ți obiceiurile nocive!

Cum să-ți determini mintea să lucreze în favoarea ta

Dr. Joe Dispenza

Autorul bestsellerului *Antrenează-ți creierul!*

CUPRINS

Mulțumiri 9
Prefață de dr. Daniel G. Amen 13
Introducere 17

PARTEA I
ȘTIINȚA SINELUI

Capitolul 1
Sinele cuantic 33

Capitolul 2
Depășirea propriului mediu 75

Capitolul 3
Depășirea propriului trup 93

Capitolul 4
Depășirea timpului. 133

Capitolul 5
Supraviețuire vs creație 147

PARTEA A II-A
CREIERUL ȘI MEDITAȚIA

Capitolul 6
Trei creieri: de la *a gândi* la *a face* și apoi la *a fi*. 177

Capitolul 7
Golul. 206

Capitolul 8
Meditație, demistificarea misticului și unde
ale propriului viitor 240

PARTEA A III-A
PAS CU PAS SPRE UN NOU DESTIN

Capitolul 9
Procesul de meditație: introducere și pregătire 291

Capitolul 10
Deschideți ușa spre sinele creator 303

Capitolul 11
Orice învăț are și dezvăț 310

Capitolul 12
Demontarea amintirii vechiului sine. 333

Capitolul 13
O minte nouă pentru o viață nouă. 347

Capitolul 14
Manifestarea și transparența: cum să vă trăiți
noua realitate 368

Postfață 379
Anexa A 385
Anexa B 388
Anexa C 390

Indice 399

CAPITOLUL 1
Sinele cuantic

În trecutul îndepărtat, fizicienii considerau că lumea este alcătuită din materie și spirit și, mai apoi, din materie și energie. Fiecare dintre ele era considerată a fi complet separată una de celelaltă... însă lucrurile nu stau deloc așa! Cu toate acestea, dualitatea minte/materie ne-a modelat primele concepții asupra lumii, și anume că realitatea este în mod fundamental predeterminată, iar oamenii nu pot face mare lucru ca să schimbe acest determinism, nici prin acțiune proprie, nici prin gânduri.

Să dăm timpul înainte, spre concepția contemporană, aceea că facem parte dintr-un câmp vast și invizibil de energie, care conține toate realitățile posibile și răspunde gândurilor și sentimentelor noastre. După cum oamenii de știință din zilele noastre cercetează legătura dintre gând și materie, și noi suntem nerăbdători să facem la fel în viață. Așa că ne punem întrebarea: *Pot să-mi creez propria realitate prin intermediul minții?* Dacă da, există cumva vreo abilitate pe care s-o putem deprinde și folosi pentru a ajunge ceea ce vrem să fim și pentru a ne crea viața pe care vrem s-o trăim?

Să fim cinstiți — nimeni nu e perfect. Fie că vrem să facem vreo schimbare în sinele nostru fizic, emoțional ori spiritual, cu toții ne dorim același lucru: o viață ca versiune idealizată a ceea ce credem și suntem convinși că putem fi. Când ne

privim în oglindă și ne vedem „aripioarele“, vedem reflectată mai mult decât imaginea aceea ușor durdulie. Și, în funcție de starea noastră de spirit din ziua respectivă, mai vedem și o versiune mai zveltă, mai în formă a propriei persoane, sau una mai greoaie, mai îndesată. Care dintre imagini e cea reală?

Întinși în pat seara, trecând în revistă cele petrecute peste zi și strădaniile de a deveni mai toleranți, mai puțin impulsivi, nu vedem doar părintele răstindu-se la copil pentru că nu a executat rapid și fără comentarii o cerință simplă. Ne apare fie un sine angelic a cărui răbdare a fost canonită ca o victimă nevinovată pe eșafod, fie un căpcăun oribil care nimicește respectul de sine al copilului. Care dintre aceste imagini e reală?

Răspunsul este: *toate sunt adevărate* — și nu numai extremele amintite, ci o întreagă serie de imagini, de la pozitiv la negativ. Cum se poate așa ceva? Ca să înțelegeți mai bine de ce niciuna dintre aceste versiuni ale sinelui nu este mai puțin reală decât celelalte, voi fi obligat să vă zgudui din temelii concepția învechită asupra naturii fundamentale a realității și s-o înlocuiesc cu alta nouă.

Un demers major la prima vedere, și chiar așa și este, într-un anume fel, dar eu mai știu și că motivul cel mai probabil pentru care v-ați simțit atras de cartea aceasta este acela că toate eforturile dumneavoastră de realizare a unor transformări durabile în propria viață — fizică, emoțională sau spirituală — n-au reușit să întruchipeze sinele ideal pe care vi l-ați imaginat. Iar cauza eșecului acestor eforturi are mai mult decât orice de-a face cu motivul pentru care credeți că viața vă este așa cum este, inclusiv cu o lipsă resimțită de voință, timp, curaj sau imaginație.

Întotdeauna, ca să ne schimbăm, trebuie să ajungem la o nouă înțelegere a sinelui și a lumii, astfel încât să ne formăm noi cunoștințe și să trăim noi experiențe.

Iată ce va însemna lectura acestei cărți.

Rădăcina tuturor nereușitelor din trecut poate fi atribuită unei neglijențe majore: nu v-ați dedicat cu tot sufletul traiului în acord cu adevărul conform căruia *gândurile au consecințe atât de importante, încât vă creează realitatea*.

Realitatea este că suntem cu toții binecuvântați cu capacitatea de a beneficia de avantajele propriilor strădanii constructive. Nu suntem obligați să ne mulțumim cu realitatea prezentă; ne putem construi una nouă ori de câte ori vrem. Avem toți această capacitate, pentru că, de bine, de rău, gândurile ne influențează cu adevărat viața.

Cu siguranță ați mai auzit acest lucru, dar mă întreb dacă majoritatea dintre noi sunt cu adevărat încredințați de acest lucru până în adâncul sufletului. Dacă suntem convinși că gândurile ne influențează în mod tangibil viața, nu ne-am strădui oare să nu ne scape niciun gând pe care n-am dorit să-l trăim? Și nu ne-am concentra atenția pe ce dorim, în loc să ne lăsăm obsedați continuu de problemă în sine?

Ia gândiți-vă: dacă ați avea certitudinea adevărului acestui principiu, ați lăsa să treacă fie și o singură zi ca să începeți să vă construiți voit destinul pe care vi-l doriți?

Ca să vă schimbați viața, schimbați-vă concepția despre natura realității

Sper ca această carte să vă schimbe perspectiva asupra modului în care funcționează lumea noastră, să vă convingă că dețineți mai multe puteri decât credeați și să vă inspire să înțelegeți că gândurile și convingerile influențează profund lumea în care trăiți.

Până nu vă eliberați de perspectiva actuală asupra realității curente, orice schimbare din viață va fi întotdeauna întâmplătoare și trecătoare. Ca rezultatele dorite să fie durabile,

trebuie să vă schimbați profund convingerile referitoare la motivul pentru care credeți că au loc evenimentele. Ca să reușiți, veți avea nevoie să fiți deschis față de o nouă interpretare a ceea ce este real și adevărat.

Ca să vă ajut să adoptați acest mod de gândire și să vă construiți viața pe care v-o alegeți, trebuie să încep cu un pic de cosmologie (studiul structurii și dinamicii universului). Nu vă alarmați însă — n-o să facem decât să răsfoim un pic broșura „ABC-ul naturii realității" și să vedem cum ne-au evoluat părerile despre aceasta înainte de a ajunge la concepția actuală. Toate acestea sunt necesare ca să vă explic (de nevoie, într-o manieră sintetică și simplă) cum este posibil ca gândurile să vă modeleze soarta.

S-ar putea ca acest capitol să vă pună la încercare disponibilitatea de a abandona idei care, într-un sens, v-au fost programate la nivel atât conștient, cât și subconștient. În momentul în care vă formați o nouă concepție asupra forțelor și elementelor fundamentale care alcătuiesc realitatea, aceasta nu-și va mai găsi locul în vechea concepție conform căreia liniaritatea și ordinea sunt stăpâne. Fiți gata să trăiți experiența unor transformări fundamentale de percepție.

De fapt, pe măsură ce deveniți adepții acestei noi perspective, însăși alcătuirea dumneavoastră ca ființă umană se va schimba. Dorința mea sinceră este să fiți altă persoană decât cea care a început lectura acestei cărți.

Sunt în mod evident pe cale să vă lansez o provocare, dar vreau să fiți convins de empatia mea totală, pentru că și eu la rândul meu a trebuit să renunț la ceea ce credeam că este adevărat și să fac un salt în necunoscut. Ca să ne strecurăm în acest mod nou de gândire asupra naturii lumii în care trăim, să vedem cum anume concepția timpurie conform căreia mintea și materia sunt lucruri diferite ne-a modelat perspectiva asupra universului.

Mereu materie, niciodată spirit? Mereu spirit, niciodată materie?

Înțelegerea relației dintre lumea exterioară, fizică, a observabilului, și universul interior, mental, al gândului, a constituit dintotdeauna o provocare serioasă pentru oamenii de știință și pentru filosofi. Chiar și în zilele noastre, pentru mulți dintre noi mintea pare să aibă o influență măsurabilă minoră asupra materialului sau chiar deloc. Deși am fi probabil de acord că materia are consecințe asupra spiritului, cum ar fi posibil ca mintea să determine vreun fel de modificări fizice la nivelul obiectelor solide? Spiritul și materia par separate... cu condiția să nu ne schimbăm perspectiva asupra existenței obiectelor solide în sine.

Ei bine, o astfel de schimbare s-a produs și n-avem de mers foarte departe ca să-i descoperim rădăcinile. O mare perioadă din ceea ce istoricii consideră a fi epoca modernă, omenirea a crezut că natura universului era ordonată și, deci, previzibilă și explicabilă. Să ne referim, de exemplu, la matematicianul și filosoful René Descartes, care a trăit în secolul al XVII-lea, cel care a elaborat multe concepte de mare relevanță încă pentru matematică și alte domenii (*Cuget*, *deci exist* vă spune ceva?). Privind retrospectiv, totuși, una dintre teoriile acestuia a făcut mai mult rău decât bine. Descartes era unul dintre susținătorii modelului mecanicist al universului — concepție conform căreia universul era controlat de legi previzibile.

Cu privire la gândirea umană, Descartes s-a confruntat cu o adevărată provocare — spiritul uman avea prea multe variabile ca să se potrivească exact vreunei legi. Și pentru că nu-și putea uniformiza concepția privitoare la universul fizic cu cea referitoare la spirit, obligat fiind însă să explice prezența amândurora, Descartes a recurs la un joc destul de inteligent al minții (jocul de cuvinte e intenționat). A afirmat că spiritul nu se supunea legilor lumii fizice, obiective, astfel încât se situa cu totul în afara granițelor cercetării științifice.

Studiul materiei constituia jurisdicția științei (mereu materie, niciodată spirit) — în timp ce spiritul era instrumentul lui Dumnezeu, astfel încât studiul acestuia îi revenea religiei (mereu spirit, niciodată materie).

În esență, Descartes a pus bazele unui sistem de concepții care impunea o dualitate între conceptele de spirit și materie. Secole de-a rândul, această separare a constituit concepția acceptată asupra naturii realității.

În sprijinul perpetuării convingerilor lui Descartes au venit cercetările și teoriile lui Isaac Newton, matematicianul și omul de știință englez care nu numai că a consolidat conceptul de univers ca mașinărie, dar a și elaborat un set de legi conform cărora ființele umane puteau stabili, calcula și prezice cu precizie modalitățile ordonate de operare ale lumii fizice.

Conform modelului din fizica newtoniană „clasică", toate lucrurile erau considerate solide. De exemplu, energia putea fi explicată ca forță de deplasare a obiectelor sau de modificare a stării fizice a materiei. Dar, după cum veți vedea, energia este mult mai mult decât o forță exterioară exercitată asupra lucrurilor materiale. Energia este însăși *urzeala* tuturor lucrurilor materiale și reacționează la spirit.

Prin extensie, opera lui Descartes și Newton a stabilit un cadru mental conform căruia, dacă realitatea operează pe principii mecaniciste, atunci omenirea avea prea puțină influență asupra rezultatelor. Realitatea era în totalitate predeterminată. Dată fiind această perspectivă, mai e de mirare că oamenilor le venea greu să creadă că acțiunile lor contau, și cu atât mai mult să conceapă că *gândurile* ar conta sau că liberul-arbitru ar avea vreun rol de jucat în mărețul plan al lumii? Nu e oare adevărat că mulți dintre noi întâmpină în continuare greutăți (subconștient sau conștient), sub stăpânirea credinței că noi oamenii suntem, deseori, doar puțin mai mult decât niște victime?

Ținând cont de faptul că aceste mult prețuite concepții au deținut timp de secole supremația, a fost nevoie de o gândire revoluționară ca să-i contracareze pe Descartes și pe Newton.

Einstein: cum să clatini nu numai barca, ci universul însuși

La aproape 200 de ani după Newton, Albert Einstein și-a elaborat faimoasa formulă $E = mc^2$, prin care se demonstra că energia și materia sunt atât de fundamental legate, încât constituie unul și același lucru. În esență, opera acestuia a demonstrat că materia și energia sunt total interșanjabile, ceea ce intra în contradicție cu Descartes și Newton și introducea o nouă perspectivă asupra modului de funcționare a universului.

Deși nu a distrus cu mâna lui vechea concepție asupra naturii realității, Einstein i-a subminat totuși fundația, ceea ce a dus în cele din urmă la prăbușirea unora dintre concepțiile noastre înguste și rigide. Teoriile acestuia au impulsionat un demers de explorare asupra comportamentului enigmatic al luminii. Oamenii de știință au observat apoi că lumina se comportă uneori ca o undă (ca atunci când se curbează la colțuri, de exemplu), iar alteori ca o particulă. Cum e posibil ca lumina să fie și undă, și particulă? Conform concepției lui Newton și Descartes, n-avea cum — un fenomen era obligatoriu fie una, fie cealaltă.

A devenit rapid evident că modelul cartezian/newtonian era defectuos la nivelul său cel mai de bază: subatomicul. (Termenul de *subatomic* se referă la componentele — electroni, protoni, neutroni și așa mai departe — care alcătuiesc atomii și care constituie cărămizile din care sunt construite toate obiectele fizice). Componentele elementare de bază ale lumii noastre așa-numit fizice sunt atât undă (energie), *cât și* particulă (materie fizică), în funcție de mintea observatorului (vom reveni asupra acestui aspect). Pentru a înțelege cum funcționează universul, trebuia să studiem cele mai mici componente ale acestuia.

Astfel, din aceste cercetări s-a născut un nou domeniu al științei, numit fizică cuantică.

Terenul solid pe care ne sprijinim... nu există

Această transformare a constituit o cartografiere complet nouă, totală, a imaginii lumii în care credeam că trăim, cu consecința proverbială a pământului care ne fuge de sub picioare — picioare pe care le crezuserăm înfipte în teren solid. Cum vine asta? Gândiți-vă la vechile machete din scobitori și polistiren ale atomului. Înainte de apariția fizicii cuantice, se credea că atomul este alcătuit dintr-un nucleu relativ solid, obiectele de mai mică substanță aflându-se fie în interiorul, fie în afara acestuia. Însăși ideea că, dacă dispunem de un instrument de măsurare suficient de puternic, am putea măsura și număra particulele subatomice care alcătuiesc atomul (adică le-am putea calcula masa și stabili numărul) le făcea să ni se pară inerte ca niște vaci la păscut. Atomii par făcuți din materie solidă, nu?

Modelul clasic al atomului

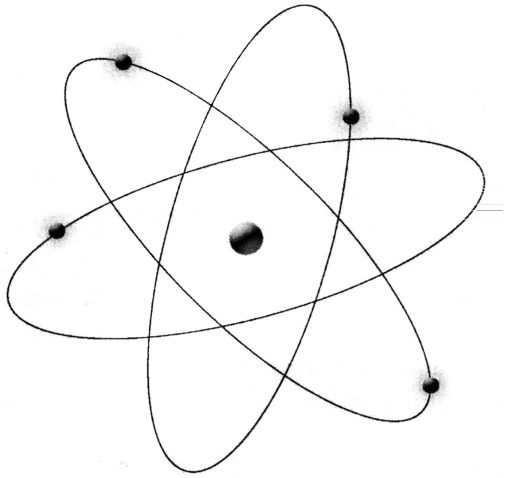

Figura 1A. Versiunea newtoniană clasică, „de școală veche", a modelului atomic. Accentul se pune în primul rând pe material.

Nimic n-ar putea fi mai departe de adevărul revelat de modelul cuantic. În cea mai mare parte, atomii sunt spațiu liber; atomii sunt energie. Ia gândiți-vă: nimic din ce e fizic în viața dumneavoastră nu este materie solidă, ci, mai curând, câmpuri energetice sau modele de frecvență a informației. Materia este mai mult „nimic" (energie) decât „ceva" (particule).

Modelul cuantic al atomului

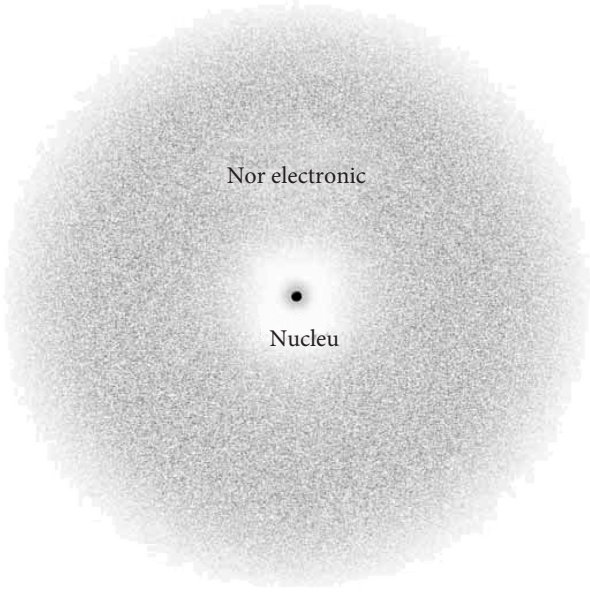

Figura 1B. Versiunea modernă, cuantică, a modelului atomic, cu nor electronic. Atomul este 99,99999% energie și 0,00001% materie. Aproape nimic, din punct de vedere material.

Modelul cuantic real al atomului

Figura 1C. Acesta este cel mai realist model al atomului. Este „nimic" din punct de vedere material și „totul" din punctul de vedere al potențialităților.

Altă enigmă: particulele subatomice și obiectele de dimensiuni mai mari sunt guvernate de legi diferite

Această descoperire nu era suficientă în ea însăși pentru a explica natura realității. Einstein și alții mai aveau o enigmă de rezolvat — materia părea a nu se comporta întotdeauna la fel. Când au început să analizeze și să măsoare universul minuscul al atomului, aceștia au observat că, la nivel subatomic, elementele constitutive fundamentale ale atomului nu erau guvernate de legile fizicii clasice, ca în cazul obiectelor mai mari.

Evenimentele care implică obiectele din universul „mare“ erau previzibile, reproductibile și uniforme. În momentul în care mărul legendar a căzut din pom și s-a deplasat spre centrul pământului până i-a căzut lui Newton în cap, masa i s-a accelerat cu o viteză constantă. Dar electronii, ca particule, s-au comportat în mod imprevizibil, neobișnuit. Când au interacționat cu nucleul atomului și s-au deplasat spre centrul acestuia, au câștigat și au pierdut energie, au apărut și au dispărut, părând a se ivi peste tot, fără să țină cont de timp și spațiu.

Oare universul mic și cel mare funcționau după reguli diferite? Dat fiind faptul că particulele subatomice — precum electronii — sunt cărămizile din care sunt construite toate lucrurile din natură, cum se pot supune unui anume set de reguli, iar lucrurile pe care le alcătuiesc se comportă conform altui set de reguli?

De la materie la energie: particulele pun în scenă ultimul act al dispariției

La nivelul electronilor, oamenii de știință pot măsura parametrii dependenți de energie precum lungimea de undă, valorile de potențial electric și altele asemenea, dar aceste particule au o masă infinitezimală și sunt atât de efemere, încât putem afirma că sunt aproape inexistente.

Iată ce conferă unicitate universului subatomic: posedă caracteristici nu numai fizice, ci și energetice. De fapt, la nivel subatomic, materia există ca fenomen momentan. Este atât de tranzitorie, încât apare și dispare în mod constant, apărând în spațiul tridimensional și dispărând în neant — în câmpul cuantic, fără spațiu, fără timp —, transformându-se din particule (materie) în undă (energie) și invers. Unde se duc însă particulele când se fac nevăzute?

Reducerea funcției de undă

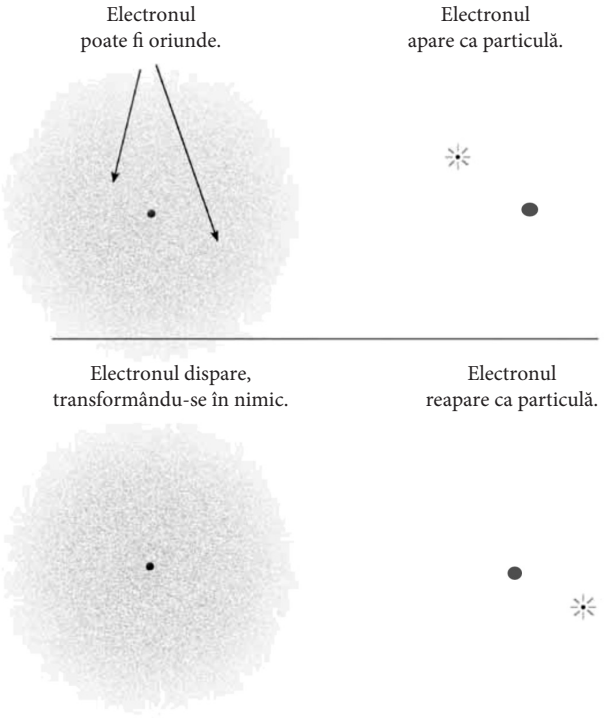

Figura 1D. La un moment dat, electronul există ca undă de probabilitate, iar la momentul următor apare ca particulă solidă, pentru ca apoi să dispară, transformându-se în nimic, urmând să reapară, ulterior, în alt loc.

Crearea realității: energia răspunde la concentrarea atenției

Să revenim la modelul vechi al structurii atomice, acela confecționat din scobitori și polistiren. Pe vremea aceea, nu-i așa că eram învățați să credem că electronii se deplasau pe orbită în jurul nucleului, ca planetele în jurul Soarelui? Dacă da, puteam stabili unde se aflau, nu? Răspunsul este, într-un fel, da, dar motivul nu este deloc acela pe care îl credeam noi.

Descoperirea fizicii cuantice constă în faptul că observatorul (sau cel care întreprindea măsurătorile) particulelor infime care alcătuiesc atomii *influența* comportamentul energiei și al materiei. Cercetările fizicii cuantice au demonstrat că electronii există simultan într-o gamă infinită de posibilități sau probabilități într-un câmp energetic invizibil. Concentrarea atenției observatorului asupra oricărui loc în care se află electronul, oricare ar fi acesta, este esențială pentru apariția electronului respectiv. Cu alte cuvinte, o particulă nu se poate manifesta în realitate — complexul spațiu-timp, așa cum îl cunoaștem noi — până nu o observăm[1].

În fizica cuantică, acest fenomen poartă denumirea de „reducere a funcției de undă" sau „efectul de observator". Cunoaștem faptul că, în momentul în care observatorul caută un electron, există un anume punct specific în timp și spațiu în care toate probabilitățile de existență a electronului se reduc într-un eveniment fizic. După această descoperire, spiritul și materia nu mai pot fi considerate separate; acestea se află într-o relație intrinsecă, deoarece mintea subiectivă produce modificări măsurabile la nivelul universului obiectiv, fizic.

Acum începeți să întrevedeți motivul pentru care acest capitol a fost intitulat „Sinele cuantic"? La nivel subatomic, energia reacționează la atenția conștientă și devine materie. Cum vi s-ar schimba viața dacă ați învăța să *direcționați* efectul de observator și să reduceți o gamă infinită de probabilități cuantice vizavi de o realitate *la propria dumneavoastră alegere*?

---

1. Vezi, de exemplu, Dr. Amit Goswami, *The Self-Aware Universe*, Jeremy P. Tarcher, New York, 1993. De asemenea, „Interpretarea Copenhaga" a teoriei cuantice elaborate de Niels Bohr, Werner Heisenberg, Wolfgang Pauli și alții afirmă că, printre altele, „realitatea este egală cu totalitatea fenomenelor observate (ceea ce înseamnă că realitatea nu există în lipsa observatorului)". Vezi Will Keepin, „David Bohm", disponibil la adresa: vision.net.au/~apaterson/science/david_bohm.htm. (*N. a.*)

Ați putea dobândi capacitatea de observare a vieții pe care v-o doriți?

Un număr infinit de realități posibile stau în așteptarea observatorului

Să reflectăm asupra următorului lucru: totul în universul fizic este alcătuit din particule subatomice precum electronii. Prin însăși propria natură, atunci când există ca pură posibilitate, aceste particule se află în starea de undă, atât timp cât nu sunt supuse observației. Până nu devin obiect al observației, acestea sunt potențial „totul" și „nimic", existând *peste tot* și *nicăieri* până atunci. Astfel, toate componentele realității noastre fizice există ca potențial pur.

Dacă particulele subatomice pot exista simultan într-un număr infinit de coordonate spațiale posibile, atunci potențial suntem capabili să reducem la existență un număr infinit de realități posibile. Cu alte cuvinte, dacă vă puteți imagina un eveniment viitor în propria viață pe baza uneia dintre dorințele dumneavoastră, realitatea respectivă există deja ca posibilitate în câmpul cuantic, așteptând s-o observați. Dacă mintea dumneavoastră poate influența apariția unui electron, atunci, teoretic, aceasta poate influența și apariția *oricărei* posibilități.

Deci câmpul cuantic conține o realitate în care sunteți sănătos, bogat și fericit, înzestrat cu toate calitățile și capacitățile sinelui idealizat care sălășluiește în mintea dumneavoastră. Însoțiți-mă mai departe și veți vedea cum, cu atenție voluntară, aplicarea sinceră a noilor cunoștințe și cu eforturi repetate, zilnice, vă puteți folosi mintea, ca observator, pentru a vă reduce particulele cuantice și pentru a vă structura un număr vast de unde subatomice de probabilitate la un eveniment fizic dezirabil, numit *experiență*.

La fel ca lutul, energia posibilităților infinite este modelată de către conștient, adică de către minte. Și, dacă întreaga materie este alcătuită din energie, atunci este logic ca și conștientul („mintea", în acest caz, ca să folosim numele pe care i-l dădeau Descartes și Newton) și energia („materia", conform modelului cuantic) să se afle într-o relație atât de apropiată, încât să fie unul și același lucru. Mintea și materia se întrepătrund cu totul. Conștientul (mintea) influențează energia (materia), deoarece conștientul *este* energie, iar energia *este înzestrată* cu conștient. Dețineți suficient de multă putere ca să influențați materia deoarece, la nivelul cel mai de bază, sunteți energie cu conștient. Sunteți materie conștientă.

În modelul cuantic, universul fizic este un câmp imaterial, unificat prin informație, care interrelaționează, cu potențial de a fi orice, dar nefiind, fizic, nimic. Universul cuantic nu face decât să stea în așteptarea unui observator conștient (dumneavoastră sau eu), care să influențeze energia sub formă de materie potențială, folosindu-și mintea și conștientul (ele însele energie) pentru a determina fuziunea undelor de probabilitate energetică și transformarea acestora în materie fizică. În același mod în care unda de posibilitate a electronului se manifestă ca particulă în cadrul unui anume eveniment specific momentan, noi, ca observatori, determinăm ca o particulă sau grup de particule să se manifeste în experiențe fizice sub formă de evenimente de viață.

Acesta este un aspect crucial pentru înțelegerea modului în care putem produce un efect sau o schimbare în propria viață. Când învățați să vă ascuțiți simțul de observație ca să vă schimbați soarta, vă aflați deja pe calea spre o versiune ideală de viață, devenind dumneavoastră înșivă o versiune idealizată a propriului *sine*.

Suntem conectați la toate componentele câmpului cuantic

Ca toate lucrurile din univers, suntem, într-un fel, și noi conectați la un ocean de informație, într-o dimensiune dincolo de spațiul și timpul fizic. Nu este nevoie de contact direct sau de o apropiere mare de un element fizic din câmpul cuantic ca să ne influențeze sau ca să-l influențăm. Corpul fizic este alcătuit, de fapt, din modele organizate de energie și informație, în unitate cu toate celelalte componente ale câmpului cuantic.

Ca noi toți ceilalți, și dumneavoastră răspândiți un model distinct de energie sau o semnătură energetică. De fapt, toate cele materiale emit permanent modele specifice de energie. Iar energia respectivă este purtătoare de informație. Stările psihice fluctuante prin care treceți vă modifică moment de moment, inconștient sau conștient, semnătura, pentru că sunteți mai mult decât un corp fizic. Sunteți o conștiință care folosește un corp și un creier ca să exprime diferite niveluri mentale.

Un alt mod de studiu al interconectării dintre ființa umană și câmpul cuantic este cel care utilizează conceptul de *entanglare cuantică* sau *întrepătrundere cuantică nelocalizată*. În esență, dată fiind posibilitatea existenței unei conexiuni inițiale între două particule, acestea vor fi întotdeauna interconectate, dincolo de spațiu și timp. În consecință, toate acțiunile exercitate asupra uneia se vor reflecta și asupra celeilalte, în ciuda separării spațiale a acestora, ceea ce înseamnă că și noi, fiind alcătuiți din particule, suntem cu toții interconectați implicit, dincolo de spațiu și timp. Ce facem noi altora ne facem nouă înșine.

Să reflectăm asupra implicațiilor acestui lucru. Dacă vă puteți concentra asupra acestui concept, atunci trebuie să fiți de

Distruge-ți obiceiurile nocive!

Genele cu care te naști nici nu te condamnă, nici nu te condiționează să fii și să te comporți într-un anumit fel pentru tot restul vieții tale. O nouă știință prinde contur pentru a veni în sprijinul tuturor celor care aleg să-și creeze propria realitate. Combinând domeniile fizicii cuantice, neuroștiinței, biologiei și geneticii, renumitul cercetător, chiropractician, speaker și scriitor **dr. Joe Dispenza** îți arată, în *Distruge-ți obiceiurile nocive!*, cum să-ți atingi adevăratul potențial.

Nu numai că vei beneficia de cunoștințele necesare pentru a îmbunătăți orice aspect al personalității tale care te nemulțumește, ci vei afla în detaliu și metodele prin care să pui în aplicare ceea ce înveți pentru a face schimbări semnificative în *orice* domeniu. Dr. Joe Dispenza demitizează perspectivele învechite și reduce decalajul dintre știință și spiritualitate. Prin intermediul atelierelor și prelegerilor sale, mii de oameni din zeci de țări au folosit aceste principii pentru a-și schimba felul de a fi. Odată ce-ți distrugi obiceiurile nocive și-ți însușești o mentalitate nouă, viața ta nu va mai fi niciodată la fel!

Dr. Joe Dispenza a studiat biochimia la Rutgers University. Deține, de asemenea, o licență în științe cu specializare în neuroștiințe și a obținut doctoratul în chiropractică de la Life University din Atlanta. A urmat cursuri postuniversitare și a continuat să studieze neurologia, neuroștiința, funcția și chimia creierului, biologia celulară, formarea memoriei, precum și îmbătrânirea și longevitatea.

Dr. Joe Dispenza este unul dintre oamenii de știință, cercetătorii și profesorii prezentați în filmul premiat *What the BLEEP Do We Know!?* și a ținut prelegeri pe șase continente, educând oamenii despre funcțiile creierului uman. Când nu călătorește și nu scrie, consultă pacienți la clinica sa de chiropractică din apropierea orașului Olympia, Washington. Mai multe detalii pe site-ul său: **www.drjoedispenza.com.**

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-2203-3
cărți cheie

Foto Joe Dispenza:
prin amabilitatea autorului